

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marți, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 5 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălătitate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măceșilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:

Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măceșilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicaji nu se inapoză.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr. — de două ori 12 cr. — de trei ori
15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru
fie-care publicare.

Sibiu, 1/13 Octombrie, 1884.

Suntem sîraci, stăm rău în toate privințele, și ajutoriu dela nime nu ne vine. Cu un cuvînt suntem avisați la noi înșine.

Chemarea noastră este dublă: Trebuie să căutăm căi și mijloace, pe cari și prin cari să înaintăm și noi, să ne consolidăm, avînd în vedere spiritul timpului, care pe și ce merge înainte, fără respect la puterile noastre. Trebuie să căutăm căi și mijloace, pe cari și prin cari să ne apărăm de atacurile din afară, atacuri îndreptate contra existenței noastre naționale.

Aceasta este după noi chemarea noastră, dela a cărei împlinire este condiționată prosperarea noastră ca națiune egal îndreptățită înaintea legii.

Aflarea de căi și mijloace în dubla noastră chemare dela sine și prin sine este grea. Inștit de grea ni se prezintă ea înșe nouă românilor din Ungaria mai ales între fatalele împrejurări actuale.

Spre a o putea face avem trebuință de înțelegere între noi în ambe direcțiunile. Pe scurt vorbind: interesele singuraticilor indiviți, sau ale singuratecelor grupuri de indiviți trebuiesc subordonate intereselor generali, ce le recere prosperarea neamului nostru.

Înțelegere deci mai presus de toate, inimă deschisă pretutindinea, calcularea împrejurărilor date și confidență în onestitatea oamenilor chemați a lucra mai din adîns în direcțiunile semnalate mai sus.

Cum stăm noi astăzi.

Să luăm scoala.

Confesiunile și au asigurat pînă acuma dreptul de a susține scoale din propria lor putere. Dîcem espress „pînă acuma,” căci mari temeri avem pentru viitorul scoalelor noastre.

Comunele noastre în partea cea mai mare sunt mestecate, adecă gr. cat. și gr. or. Desbinarea aceasta la tot pasul ne stă în cale ca stavilă neîncunguravă, și ne doare inima, că trebuie să constatăm realitatea. A susținea fie-care confesiune scoală proprie este preste puțință în cele mai multe locuri, căci sîracia pretutindinea e proverbială de mare.

Intrunirea ambelor confesiuni în susținerea unei scoale se arată deci ca necesitate imperativă, și modalitatea pentru asemenea intrunire pînă acuma este de tot problematică, căci, cu toate că ne cutropesc neazurile venite din afară, la noi totuși și astăzi se mai dau premii pentru convertirea la „santa unire.”

FOIȚA.

În feriile Paștilor.

(Amintiri de călătorie.)

(Înceere).

La marginea satului ne despărțirăm de cunoscuții noștri și o luarăm la vale spre M.

O tabără de corturari așediau marginile drumului. În curînd se luară după noi cîțiva brotani cu ne'ncetate vîierături de:

— Dămi un crețar coconașule! Dămi un crețar, alduiască Dî Christos.

Le-am aruncat cîțiva cruceri. Dar să te scapi de ei! Așa! Acum se năpăstuiră toate țigancele cu purdeii lor asupra noastră, socotind c'o dat de un izvor de bogăție.

— Ui! domnișorule cum plîng — strigă o țigancă răgușită, ținînd în brațe doi cioroi de-i mărunți — mâncaiar amarul, dăle și lor un crețar; dăle Domnișorule, ui cum se roagă!...

— Las când o să ne întorcem!...

— Vai drăguții mei! să ve ferească Dden de tot binele, norocul și sănătatea! — (sic!) dîse vîdînd că nu ne îndurăm. Ce să-i faci așa țiganul

E dureroasă această stare de lucruri, înșe cruda realitate se manifestează cu multă prisosință, și nu noi o vom putea schimba.

Esistă deci între ambele confesiuni o luptă continuă. Unii se silesc a căștiga din puținul altora, alții se silesc a conserva, ceia ce mai este bun.

În această luptă pe față sîrmana școală numai prospera nu poate.

Înșe să trecem preste această parte întunecoasă a luptei noastre interne.

Se fac școli mai înalte, bunăoară se dîcem școală de fete în cutare centru al românismului. Ea e salutăta cu salve de bucurie, ca un ce de mult simțit, și foarte dorit.

Deja la prima ei manifestare începe a i se surpa temelie, și a i se săpa groapa. Și pentru ce?

Doamne nu ne lăsa! Pentru ce? Pentru că inițiativa la asemenea școală s'au făcut de nu grup de persoane, cu cari eu nu simpatizez, cari mie nu-mi convin, și aceasta pentru toate e de ajuns.

Se deschide școala română prevedută cu puteri didactice poate superioare scoalelor streine de acel soi. Eu demonstrativ îmi trimit fetițele mele la școala streină. Mai mult: dacă Dumneșeu m'a pus la loc mai înalt, de unde pot avea și autoritate și influență asupra multora, eu din poziția mea de sus lucru, ca să rețin și pre alții dela frecventarea școlii românești. Lucru deci pe două căi contra progresului instrucțiunii și educațiunii naționale: o împedec eu, și lucru să o împedec și alții.

Și aceasta pentru că nu-mi convin ochii negri s'au căprii ai cutăruia s'au cutăruia.

Bine să ne notăm lucrul. Toate acestea se întămplă fără reflectare la confessionalism, mai adeseori între mari bărbați de una și aceeași confesiune, mari după poziția lor socială.

Întrebăm acuma; esistă român cu inimă, care la aușul acestora să mai creadă în prosperarea — ce? prosperarea? — posibilitatea de a prospera cauza noastră națională. Dacă noi în aflarea de căi și mijloace pentru dezvoltarea noastră națională din pasiuni personale suntem în stare a zădărnici scopul curat național la prima manifestare a unei căi aflate și puse în lucrare după multe ostenele, ce mai așteptăm noi pe alte terene, unde vin la mijloc interesele, căci știut este că interesele de multeori chiar și în socoteala celor mai vii simpatii se urcă în carușul de foc biblic și sboară spre înălțimi.

Trecem înșe și peste această parte dureroasă a sîrăciei noastre naționale.

Despre industrie și comerț nu vom vorbi, căci puțin am făcut pînă acuma pe aceste terene.

nu i dai nimic — te balăcărește în drum, da-i ceva dîce că nui destul, ba te mai și afuriseșe!..

Cîteva lovituri și gloabele noastre erau departe de turma, ce făcea o gălăgie ca o baltă de broșoi sara la lună.

Nu trecu mult și nește nouri la început subțiri și străvezii, apoi tot mai deși și întunecați începură a da tîrcoale asupra capetelor noastre, și când trecurăm prin comuna D. o ploaie subțire, apoi tot mai deasă și în fine aproape torențială începu a ne sbiciui.

Dințai în trop apoi în galop alergam ca nește curieri de batae în speranța că vom ajunge degrabă în oraș la adăpost. Dar de unde să poți; era încă mult pînă acolo.

La jumătatea drumului dintre comuna D. unde ne apucase ploaia și opidul M. unde voiam să ajungem se află un fel de crișmă. Porțile fiind deschise am intrat oblu în șură cu caii, de unde apoi priviam îngrijați la nouri deși ce vărsau apa ca din ciubar.

Așa trecu o jumătate de oră într'o așteptare tăcută. Ploaia se potoli și plecarăm.

Ajunși în opidul M. am intrat într'o ospetărie, care ne cădu mai aproape și fiind pela ameași am prîndît, îngrijidune totodată și de cai, ca să nu flămânzească, căci aveau să mai facă așî o cale bună.

Cățiva oameni singuratici s'au făcut nemuritori. Inimile curat românești vor păstra cu sfîințenie amintirea lor, ear istoria nepărtinitoare le va scrie numele lor în cartea vieții. Dintre acești puțini cei morți s'au dus de aici mulțumii cu conștiința că au făcut bine, cei vii lucră neîncetat, și respătire se nu caute, — da să nu caute, decât în liniștita lor conștiință.

Țăranii noștri în mesură mare — putem dîce preste tot — se ocupă cu economia câmpului și cu a animalelor.

Aceasta se află pe treapta unde se afla acuma o sută de ani.

Timpul a înaintat și cu el toate au dat spre perfecțiune. Plugul țăranelui român, furca și grebla, sapa și lopata, coasa și cosorul, vaca, boul, calul, toate acestea au stat locului, și în perfecționare poate stau mai jos ca acuma 100 de ani.

Alte referințe, alte trebuințe acuma, și aceste, cu mijloacele de acuma 100 de ani nu se mai pot suplini.

Să ne mirăm dară, că suntem sîraci, că stăm rău. Să mai dîcem noi cei cu carte că poporul ne inspiră, el ne dă direcția în acțiunile noastre, și că noi suntem adevărații interpreți ai sentimentului public din sinul poporului român?

Suntem noi oare chemați a stărui pentru perfecționarea poporului, sau doară el este chemat a ne dîce: puneți la o parte pasiunile, interesele particulare, și arătați-mi ce să fac, cum să me port, cum să lucr, cum să adun, cum să cruț, ce am adunat, căci cu ce știu și pot astăzi me prăpădesc vîdînd cu ochii?

Este această cale naturală, folositoare poporului, sau un pedestal, de pre care să strălucim ca tribuni la vîpaia focului, în care se consumă ultimele puteri de viață a le poporului nostru?

Înșe să nu desperăm. Este în plămădeală o reuniune cu scopul de a ameliora soarta țăranelui econom. Aceasta este în mâna unor oameni probați, oameni cu inimă, și Dumneșeu i va lumina în lucrările lor.

Revista politică.

Comisiunea esmisă de majoritatea dietei din Budapesta pentru facerea răspunsului la mesagiul de tron și-a prezentat proiectul de răspuns. El este făcut de cătră Max Falk, redactorul diariului „Pester-Lloyd,” și se prezintă ca o parafrază a mesagiului.

Cu privire la politica esternă proiectul de răspuns accentuează raportul dintre statul nostru și Germania, raport intim a două state, pe care s'a

Pela o oră inspicierăm strada principală și piața opidului curățel. Toți trecătorii se opreau privind în urma noastră. Trebuie că li se împărea de noi, căci nu era unul, care să nu dîmbească vîdîndune cum ocolim piața într'un „Gänsemarsch” regulat cu caii debalzați și hainele lipite de ploaie.

* * *

Comuna A. dăce într'o depărtare de 5 oare de opidul M. Noi asta nu o știam.

— Bade i departe A-ul de aici.

— Ba nu i departe. De mergeți pe aici peste câmpuri puteți să ajungeti într'un ceas și jumătate. Vedeți dealul acela cu un pîr în vîrf?! O împușcătură în dreapta ve duce drumul tocmai în A. —

Dar la aprețierea depărtărilor după vorba românului nu te poți lua. Vorba lui: un deal și o vale și o limbă de pădure și urlî în sat, — și-apoi bietul de tine mergi pînă-ți ese mai sufletul de oste-neală și tot nu veți încă nici urma locului cel-cauți.

Așa o pățirăm și noi.

Am apucat peste câmpuri după dîsa omului pe care-l întălnirăm. Când la deal, când la vale, așa că trecurăm trei ceasuri decând tot mergeam, cînd ajunse am la pîrul din vîrf dealului. Dăm în dreapta, dăm în stînga de unde să gășesci vr'au

basat pacea europeană de 6 ani încoace. Provocarea demonstrativ numai la Germania și punerea pactului pe ascuțitul sabiei — două state adevărate Germania și Austro Ungaria — este făcută la adresa Rusiei spre a ția calea opoziției de a se provoca la pactare cu Rusia. Și noi știm că în Ungaria nimica nu poate produce mai mare agitațiune ca și provocarea la pactare cu Rusia.

Proiectul de răspuns trece fără a reflecta la mesajul regesc în ce privesc măsurile excepționale contra agitațiilor dintre rase, confesiuni și clase.

Diariul opozițional „Pesti-Napló” privesc în omiterea acestui pasaj cu tactică a majorității parlamentare, care nu va vrea să împintene ea pe guvern la acte reacționare, cum este și anunțarea măsurilor excepționale.

Dintre celelalte partide numai antisemiții și-au prezentat răspunsul la mesajul tronului, și încă două cetit prin Br. Andreansky și altul de către Ivan Simonyi, făcut în numele său.

De sine se înțelege că ambele se ocupă în detaliu cu cestiunea ovreilor, accentuând binișor, că principala greșală a legislațiunii dela 1867 a fost emanciparea ovreilor, cari au corupt întreaga viață publică și privată și desnaționalizează cu pași repeși Ungaria.

Agitațiunea contra jidanilor este de o urmare foarte logică, și vie dovadă, că Ungaria nu și-a pierdut încă caracterul său național.

Celelalte partide nu și-au prezentat încă răspunsul la mesajul. Noi vom urmări cu mare atențiune desbaterea asupra răspunsului la vorbirea de tron, și aceasta cu atât mai vârtos, cu cât sperăm că și deputații români și vor ridica glasul lor.

În parlamentul Croației se face verificarea deputaților și se petrec scene de tot picante. În ședința de Sâmbătă la verificarea deputatului Pancovici, notariu public în Brlog lucruri ciudate s'au desvoltat.

Starcevicianii prin Bacarcici propun ca actul să se deie unei comisii esaminatoare. Raportorul Pancovici a propus verificarea.

Se cetesce protestul ridicat contra lui Pancovici, și în el între altele se afirmă că înainte cu 20 de ani Pancovici ca major-auditor fu judecat la închisoare de trei luni pentru înșelătorie.

Bacarcici: Ați audiat acusa. De este ea adevărată, atunci niminea dintre voi nu va saferi pre omul acesta aici. Acusa aceasta s'a repetit de multeori asupra lui Pancovici, și el nu s'a apărât judecătorește. Are deci loc presupunerea că faptul s'a implinit. În confinii fu disputat dreptul de alegătoriu unui cărtaș, și totuși voi voiți să suferiți în mijlocul vostru un hoț ordinaru. De nu veți permite investigațiunea, puteți strămuta parlamentul la Lepoglava (locul judecătorei criminale.)

Pancovici se provoacă la activitatea sa de notariu public în decurs de 20 de ani și reputațiunea în purtarea oficiului. Espune că înainte cu 20 de ani fu suspendat din oficiu pentru o abatere și pus la trei luni de închisoare militară. Într'acea fu denumit de notariu public, și sub Mazarovici suspendat pentru pedeapsa amintită mai sus. Densul a recurs la Maiestate, și de aici fu declarat de nematicul și repus din nou în oficiu.

Pavlovici constată că Pancovici nu neagă faptul afirmat pentru care el fu degradat din armată, deci nu poate avea loc un hoț în dietă.

Erncovici cu provocare la rezoluțiunea maiestatică susține că aici învinuirile nu mai pot avea loc.

Tuscan: Împăratul din hoț nu poate face om de omenie. **Hoțul e hoț și pace.**

În sensul acesta a decurs desbaterea, până ce presidentialul se vedu silit a suspenda ședința anunțând cea viitoare pe astăzi.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

Alba-Iulia, 12 Octombrie 1884. Dle Redactor! În corespondențele mele anterioare v'am arătat, în liniamente principale, starea de asuprire și prigonire, în care se află poporul român în această parte a Transilvaniei. Acum vreau să ve dau unele informațiuni cu privire la elementul inteligent românesc ce se află în fruntea românimeii de pe aici.

Inteligența noastră română câtă se află aședată prin orașele și satele Transilvaniei și mai cu samă în orașele unguresci, este foarte neînsemnată în asemănare cu inteligența streină. Cea mai mare parte dintre inteligenți se compune din bărbați, cari și-au făcut studiile în timpul dela 1850—1867, adevărat sub nemți. În această perioadă s'au format sub auspiciile unei sisteme favoritoare o inteligență română relativ destul de numeroasă. A venit apoi dualismul, care puse fundament hegemoniei maghiare. Maghiarii inaugurând politica de desnaționalizare și ducându-o până la consecuențele extreme, au aflat că această inteligență este periculoasă pentru scopurile destructive ce le urmăresc față cu naționalitatea română. Deci mai întâiu ei au eliminat din serviciul statului pre cât au putut o sumă considerabilă de funcționari români și cu rară rafinare s'au îngrijit ca în locul lor să intre numai maghiarii sau renegați, cari s'au arătat vrednici de a reprezenta idea cea nouă de stat. Astfel șirurile funcționarilor români s'au rărit și se răresc pe și ce merge.

Posturile de frunte sunt astăzi mai toate în mâinile maghiarilor, numai ici colea mai veți câte un funcționar român mai înalt, dar și acești „*rari nantes in gurgite vasto*” vor fi ași mâne înghițiți de valurile fanatismului național maghiar.

Urmele acestei funeste sisteme de stîrpire încep a se vedea pretutindenea — spre cea mai mare măchnire a românilor.

Să vedem cum stăm cu funcționarii în comitatul Albei inferioare, unde elementul român reprezintă o majoritate cupleșitoare.

La tribunalul reg. avem un unic jude asesor, vice-notariu și un practicant, la judecătoria cercuală nu e nici un jude sau sub-jude român.

Mai sunt vre-o câți-va români la despărțământul de manipulațiune și la serviciul de ordonanțe și am gătat-o.

În magistratul orașului sunt vre-o 3—4 funcționari români, ear în centrul administrațiunii, în Aiud, funcționarii români sunt mai rari decât pennele de corbi albi.

După cum se vede inteligența română are puțin sucurs dela funcționari. Ba după mac imele de stat, ce se practicează astăzi în Ungaria, pe funcționarii statului nici nu ne este iertat a-i mai numera între inteligența noastră națională.

Ceealaltă parte a inteligenței care nu se află sub iniurița imediată a statului, sunt preoții și

advocații. Preoțiimea este reprezentată prin doi protopresbiteri, unul de confesiunea gr. or. ear celalalt de confesiunea gr. cat. și doi preoți de asemenea categoriă. — Advocații români sunt șapte.

Acesta este întreg contingentul de inteligenți români în Alba-Iulia.

În asemenea stare redusă interesul nostru național pretinde în mod imperativ, ca fragmentele neînsemnate de inteligenți români risipite prin orașele Transilvaniei, să trăiască în cea mai bună armonie și să fie solidară în luptele publice. Dar durere, pare că este un blăstem al sorții, că inteligența noastră, mai în toate orașele pe unde se află aședată în număr sporadic, în loc de a se uni într'o conlucrare armonică și solidară, este desbinată, și toată activitatea ei se consumă în lupte sterpe și rivalități personale, lipsite de ori ce motive plausible. Această tristă aparență o vedem mai pretutindenea și este o raritate a vedea vre un oraș unde este ceva inteligență română, o viață și o conlucrare armonică. De aci provine, ca adevărată viață publică română a amorțit mai pretutindenea și unde se mai ivesce câte o mică inițiativă, aceasta se zădărnicește în cele din urmă prin rivalități și patimi personale.

Nici Alba-Iulia nu face excepțiune în aceasta privință.

Nici aici nu veți armonie între puținii inteligenți ce se află aședăți printre variatele elemente streine — nici macar în viața socială. Fiecare trăiește izolat și pentru sine, consumându-se de grije vieții și de trebile sale proprii. O simplă convenire socială este o imposibilitate, și trebuie să te miri cum pot trăi acești oameni într'o stare cu desvârșire izolată. În asemenea condițiuni nici vorbă nu poate fi de o manifestare puternică a vieții românesci și dacă aceasta amorțire va dura și mai departe, însemnătatea elementului cultural românesc, va fi total redusă și generațiunile tinere, copleșite în prima fasă de desvoltare de acest indiferentism primeșdios și lipsite de conducere și de impulsuni naționale, mâne poimâne, când vor pași în viața practică, nu vor fi de nici un folos causei poporului nostru, din care au eșit.

Este o aparență psihologică greu de explicat aceasta viață disarmonică, ce o vedem la inteligența noastră română mai pretutindenea. Disarmonia aceasta aduce stagnațiune în progresul nostru și sleindu-ne puterile, ne duce la decadință.

Aceasta stare precară a vieții noastre publice, trebuie să o atribuim mai întâiu sistemii vitrege, ce ne stăpânește, materialismului și pesimismului, ce au cuprins societatea, — dar să nu uităm că o parte mare trebuie pusă și în contul nostru propriu.

Pela începutul dualismului nimenea nu credea că entuziasmul național din anii 1860—1867 va degenera într'o apatiă națională și într'o descurajare atât de mare, cum o vedem mai pretutindenea printre români și mai ales la români inteligenți.

Un popor compact și cu atâta vitalitate, cum sînt românii, ar trebui să dea pretutindenea alte semne de viață. Cu cât mai mare sunt asupririle cu atât mai puternică și intensivă ar trebui să fie rezistența pe toate terenurile vieții. Nu încap aici scusele cu vitregitatea sistemii politice, pentru că bărbații și constanța celor ce luptă pentru drepturile unei națiuni, numai prin lupte se pot proba. Aurul prin foc se lămuresce, — astfel și vitalitatea unui popor prin lupte se afirmă, ear relele de care

drum în apropiere. Nimic, cât puteai străbate cu ochiul nimic, nici o comună nu puteai dări. Era pela 5 oare după ameași, și bătea un vânt aspru și rece, de ne făcea să sgriburim în hainele noastre umede.

Stam buigniți locului, când deodată zărirăm în depărtare nește vite și un car. După o fugă de 15 minute, li ajunsem. Întrebăm pe omul din car de sat.

— E numai aci. Câteva minute, — ne răspunde.

Me uitai în toate părțile. Satul nicăiri.

Necazul ne era cu mult mai mare, decât să avem poftă a ne încăera cu cineva, cu toate că nu ne lipsia mult nici de asta. Tăceam numai înghițind la noduri.

Caii erau obosiți de drumul cel lung și anevios încât li se npleteceau picioarele și avui norocirea a me mai da de două ori peste cap cu cal cu tot. Abia și mai tărăia bietul dobitoc ciolanele, necum se me mai birue și pe mine. Celelalte două iepe nu tocmai așa, — dar Marghioala mea par'că era bătută de Ddeu. Dela un timp nu mai merge. Me dedui jos o luai de căpăstru și o trăgeam după mine prin glodul ce-mi amenința ghetele cu o perire totală. La un birt, ce aflarăm în drum ne-am oprit; nu mai puteam de ploaie și vânt. Era o adevărată rumpere de nori.

Unul era de părerea să remănem aci peste noapte, altul să mergem până în sat.

Birtariul nu avea nimic de mbucat pentru noi, nici fân pentru cai; ș'apoi niște oameni de totul suspecti vâdurăm învârtindu-se prin casă și curte.

Nu era de rămas. Ne decisem a pleca.

Ce a da Ddeu!

Era pe la 6 oare când intrasem în A. — Glodul se ntrecea în afundimile labirintice cu cel din P.; ear caii tremurau de frig și osteneală. Noi ne rugam lui Ddeu știți pentru ce. Ca să ne scape din glod, că ajunsem aproape a ne perde și puțina nădeșde ce o aveam de a mai putea eși. De se res-toarnă caii gândeam, — (și nu lipsia mult pân'la asta,) am isprăvit-o cu toate: ori că ne necăm în mocirla asta, ori că ne sfășie câinii, cari alarma tot satul!

Însă prea bunul ne-a ascultat rugăciunile noastre. Aflarăm și casa popii și ntrarăm de a dreptul în ogradă. O slujnică ne ntimpină și ne spusă scurt și la înțeles, că nu e nimeni acasă; ce nsemna atât, că putem pleca din cotro am venit.

Dar ce ne păsa acum nouă! Bine că eram la adăpost. Am intrat în casă făr'se mai întrebăm pe cineva.

Vedându-ne așa de îndrăsneți — ca să nu dăic obraznici — servitoarea gândi că ș'asa n'are ce ne

face, ne aprinse dar o luminare și băgă caii în grașd.

Ne-am aruncat tus-trei pe câte o laiță din casă și nu știu la ce ne-a fi umblat gândul, știu numai că multă vreme am stat așa fără să grăiască vr'unul din noi vr'o vorbă barem.

Merindele ni se gătără și dela 12 oare n'am mâncat nimic; ear acum trecuse de 7 și drumul ostenicios ne stărnî pofta de a mânca într'un mod de totul cumplit.

Chem pe slujnica.

— N'aveți ceva de mâncare tu?

— N'avem nimic. Părintele și preuteasa 's la tîrg cu domnișoru cu tot (acesta era prietinel nostru); ș'or dus toate cheile.

— Hm! Da ean dute la boltă și ne cumpără ceva!

— Me rog p'aci nu sînt bolte, ca la oraș.

Înghetai... De a ținea ploaia asta așa și mâne, popa nu poate veni,.... o să murim încă de foame.

— Anđi fată! Dar mergi undeva în vecini de ne adă ceva, că sîntem tare flămânđi.

— Vecinii 's sêraci toți. N'au ce mânca. Părintele le dă și lor din când în când ca să nu moară de foame, — dîse și eși.

suferim nu se pot vindeca prin indiferență, apatie și lamentațiuni.

Și dorința noastră cea mai ferbinte este, să vedem dispărând dintre inteligenții noștri acele rivalități și personalități, care ne-au adus și ne aduc atâta stricăre și daune și se vedem pe conducătorii noștri în fruntea poporului atât de asuprit și prigunit — „uniți în cugete și simțiri“. Numai pe calea aceasta putem aștepta salvarea elementului român de cutropirea ce-l amenință din toate părțile.

Mateiaș, în Septembrie 1884. Din cauza conducătorilor antecesori ai parohiei Mateiaș, cari din nevoită, ori mai mult din neștiință nu și-au împlinit datoria față de biserică și școală, încât aceea (zidirea bisericii) până la anul 1870 a fost numai 4 ziduri acoperite, fără de alte lucruri necesari pentru serviciu și ornament, iar școala a fost numai cu numele. Apoi din acestea se poate deduce, ca la ce pășune a fost condusă și biata turmă de păstoriul ei, care în 29 ani a fost în continuu robul cel mai mare a beției vinarsului. La acel an (1870) prin demisiunea aceluia a scăpat și biata turmă din munții în cari rătăcise ani mulți, și chemată fiind mai întâiu de administratoarele paroh, apoi de actualul paroh ca să-și vadă de lucrurile, ce o fac deamă de numele de creștin și patriot adevărat; cu toate ca o părticică din turmă nu cunosc glasul pastoriului, și acești indiviți nu și taie mădularile ce-i smintesc, totuși se află mai mulți de aceea, cari cunosc glasul pastoriului și urmărit pe calea cea bună, dovedind aceasta prin fapte, și adevărat la anul 1870 acest popor și-a făcut o școală cu trei încăperi provădindu o cu cele trebuincioase; apoi biserică s'a provădit succesive mai cu toate aparținătoarele, și cimiteriul, ce se află în giurul bisericii s'a închis în 1877 cu zid — Acestea s'au făcut din alodiul bisericii și al comunei; propriu însă din al bisericii s'a cumpărat agru în preț de 300 fl. iar din contribuirea secesului femeiesc în pânză, s'a cumpărat un rând de vestminte bisericești. Apoi unii indiviți, luându-și indemn din fapta lui Zacheu, au escelat în marinositate, așa d. e. Safta Leancu a dăruit bisericii un agru în 1877 în preț de 110 fl. Ana lui Nicolau Leucă unul preț în de 40 fl. Ioan Brotea a dăruit în bani 48 fl., un Liturghier nou și un Ocoich bogat nou.

Rafira Cărașan un policandru în preț de 40 fl. Nicolau Brotea un apostoleriu în preț de 5 fl. Ioan Lungu din Săcele 10 fl. pentru acoperirea cu blech a crucei celei mari din cimiteriu. Ana lui Ioan Savu îmbrăcăminte pe prestol în preț de 8 fl. Elena Cărașan acum răposată în București, una cruce portativă de metal nobil și 2 sfeșnice pe prestol în preț de 14 fl.

Dar apoi în fine la colecta pentru clopotul de 246 punți, ce sa cumpărat acum în turn, cu toate calamitățile ce au venit în anul acesta peste această comună a eșit dela indiviți următorii: I. Brotea 20 fl., N. Brotea 20 fl., I. Savu 10 fl., T. Cupeș 5 fl., A. Popa 5 fl., B. Dancea 5 fl., I. Leucă 5 fl., I. Cociș, 5 fl., I. Popescu 5 fl., Z. Mihaeș 5 fl., I. Leuca 5 fl., N. B. Leucă 2 fl., G. Nicola j. 2 fl., Nic. Cărașan 2 fl., G. Nicola 2 fl., N. Boțoman 2 fl., I. G. Leancu 2 fl., M. Serb 2 fl., I. Sorea j. 2 fl., Is. și D. Blaga, 2 fl., I. Sorea 3 fl., D. Leuca 3 fl., P. Dumitru 1 fl., A. Nicolă 1 fl., N. Derebanț 1 fl., I. Leancu 1 fl., N. Popa 1 fl., Christon 2 fl., Z. Dumitru 1 fl., G. Sorea, 1 fl., M. Popa 1 fl., M. Savu 1 fl., A. Serb 1 fl., E. Leancu 1 fl., S. Cărașan 1 fl., T. Oancea 1 fl., G. N. Dumitru 1 fl., B. Ios. Leancu 1 fl., I. Cărașan 5 fl. Ace-

Ce dracu l'cugetaiu, foamea p'aci — e o boală epidemică, de care suferă satul întreg?!... La asta m'am așteptat. Nu știam ce face.

Intr'aceia tovarășii mei începură a căta pe toate polițele din casă, creșdend că ne-a da Ddeu și nouă deși nu mană ca jidovilor în pustie, dar cel puțin vr'o bucată de prescură.

Am căutat ș'am găsit.

Erau niște bucățele de prescură uscate și uitate de cine știe când aci și o cratiță de varză. Ne-am astâmpărat foamea cu ele. Și ne-am culcat noi oameni streini în casă streină trăgând un drăguț de somn ca acela până dimineața.

În diori când veni popa ne găsi încă 'n pat.

Mercuri sosirăm îndărăt la S. — Când ne vedu badea Gheorghe (stăpânul cailor), își făcu trei cruci și-și pipăia caili, să vadă de 's întregi încă.

Nu știu cum i s'a fi 'mpărut; dar par'că-l ved ș'acum cum se scărpină după urechi....

V. O.

stia toți din Mateiaș; apoi din Dopea G. Boțoman 5 fl., Ormenis D. Bunica 1 fl., Micăsasa Mar. Sarlogean 1 fl., Sas-Sebeș I. Popescu 1 fl.

Acestia sunt, cari știu că din ale lui Ddeu dau lui Ddeu, cărora pelângă aceea ca la toate serviciile ddeesci vor fi pomeniți între binefăcătorii bisericii noastre, li se exprimă și pe această cale mulțămite și recunoștința comitetului paroch, rogându-i totodată, că nici în viitoriu să nu înceteze a urma astfel, căci prin aceea doar se vor îndemna și aceia despre cari dice script. „că mai lesne este funii prin urechile acului, decât bogatului în împărăția cerului“, și vor înțelege cuvintele „Binecuvintează doamne pe cei ce iubesc podoaba casei tale“ și învață pe fiul teu ca să te odichnească la ăile de bătrânețe.

Departee fiind de cuget de a lăuda pe dreapta înaintea stângei, ei cu cuget curat, pelângă aducerea mulțămitei cuviincioase față de acești marinimoși, aducând acestea la cunoștința publică, voesc a-și lua indemn și alți creștin la atari fapte, căci numai ajutându-ne noi, ne va ajuta și Ddeu. Acestea, rogându-te, Dle Redactor a le publica în „Telegr. Român.“

În numele comitetului parochial

Ioan Brotea,
paroch.

Vad Nalaș 22 Septembrie, 1884. Numai credeam ca și aceasta mică comună poate cea mai neînsemnată și miseră din vestitul comitat al Hunedoarei, să mai vină la rând a ocupa coloanele diarului nostru „Telegraful român.“ dar când păharul amărăciunii se umple — noaue beților români nu ne rămâne alta, decât un țipet de durere, ne tenguim unii către alții pe calea diaristice și cu atâta se termină totul. Nu avem noi destule necazuri cu administrarea comitatensă, cu dările publice cari încep a deveni aproape nesuportabile, a trebuit să mai năpăstuiască asupra noastră și țigăni cu toate soiurile de lăeți, lingurari, ciurari, căldărari, cari emigrând de aici până acolo, se așază afară de comune și încât se poate în apropierea drumurilor, și devin spaima lumii, încât călători și omeni onesti, nu odată cădind în mâinile astor fel de oameni periculoși au plătit-o cu averea și cu viața. La noi prin comitatul Hunedoarei foarte puțin se lucră pentru siguranța publică. De aici provine, că țigani corturari trăiesc și astăzi liberi, emigrând când într'o comună când în alta, cercându-și traiul și respective subsistența vieții prin înșelăciuni, prin furturi, prin jafuri și chiar prin omoruri; iar țiganele lor prin darea cu bobii, prin spunerea de noroc, drin facerea și defacerea de dragoste și o mulțime de tot soiul de vrăjitorii, despre cari s'ar putea scrie opuri întregi. De aici provine că casuri, ca cel sulevat de correspondentul DVoastre Domnule redactor din Deva, illustrează în mod drastic justiția și administrațiunea în țeara noastră.

E curios ca în comitatul nostru (al Hunedoarei), chiar oameni cu stare — ce vreau a trece de domni, proprietarii de pământ, iau sub scutul lor pe atari corturari, și încă nu numai pentru folosul lor propriu, ci pentru ca chiar și prin aceste fiere sălbatică să neliniștească și să facă rău și stricăre pacinicilor români. În comuna Vad-Nalaș aproape de Hașeg, se află un proprietariu maghiar cu numele de Nalácy Károly — cunoscut poporului sub numele de „Bizgui“ pentru figura s'a cea urită. Acest proprietariu ține pe proprietatea s'a o colonie întreagă de corturari sub scutul și apărarea s'a, arogându-și asupra lor un drept de „forum dominale“; iar corturarii sub scutul patronului lor — dau năvală, răpesc cu puterea bucatele românilor de pe hotar. Dar să trecem la fapte concrete, și dintre cele multe voi aminti aci numai trei și anume: în eara trecută se duc țigani lui Nalácy pe locul lui I. Socaci din Rea, aproape de Vad-Nalaș, și taie lemne, proprietariul sare să i-a zeloz dela un țigan — acesta s'biara, își striga ortacii sei într'u ajutoriu, cari grăbindu-se aci au sărit cu săcurile asupra bietului român, încât acesta abia numai cu fuga și puțin scăpa viața. Cam pe la începutul unei curente năvălesc corturarii pe pământul lui Armie Puian tot din Rea, se apucă negenați a săpa crumpirii (napii) proprietariul, se vaetă și strigă după ajutoriu, iar corturarii 'l alungă cu petri. În noaptea de 20 lea tot a unei curente se duc tot țigani lui Nalácy pe pământul cu cucuruz alui Alexandru Mureșan, din Rea, om cu stare, căsătorit și tată la 5 copii. Bietul om pleacă noaptea la cucuruzul seu, spre al păzi — află pe țigani lui Nalácy culegând cucuruz, strigă după ajutoriu dar nu-l aude nime, țigani se aruncă asupra lui ca fiarele, 'l taie cu săcurile și 'l lasă mort pe pământul seu în mijlocul cucuruzului. Togmai alaltăeri petrecurăm la mormânt pe această victimă nenorocită, pe unul dintre frunțașii comunei, pe carele-l plângea jalnică sa soție și cinci copii orfani. Doi dintre corturarii ucigași, cari au și fasonat fapta de omor, — se afla prinși la judecătoria din Hașeg.

Poporul iritat așteaptă cu nerebdare să audă sentința adusă asupra ucigașilor, dar cu deosebire așteaptă să afle, dacă oficiile administrative politice concerninte vor mai suferi și mai departe, ca proprietariul Nalácy să mai țină și pe viitoriu pe proprietatea s'a și sub scutul și apărarea sa pe acești calți spurcați și îndrăciți.

Varietăți.

* (Convocare.) Adunarea generală extraordinară a despărțământului VIII a asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, se convoacă prin aceasta în comuna Șard pe 1 Novembre 1884 st. n. la 10 oare a. m.

Din ședința subcomitetului VIII a asociațiunii transilvane, ținut în Alba Iulia la 10 Iuliu 1884.

Ioan Pipoș,
director.

* (Hymen). Domnul Constantin Colbasi, proprietariu în Spring la 24 Septembrie a. c. și-a incredințat de soție pe frumoasa și mult simpatica domnișoara Valeria Papiu, fca domnului Ioan Papiu, protopresbiter în Deva.

* (Hymen). Domnul Nicolau Hanciu, comerciant în România Duminecă — 7/19 Octobre a. c. își va sërba cununia cu domnișoara Maria Miilea în Tilișca.

* În adunarea generală ordinară, ce va ținea reprezentanța comitatului Sibiu în 27 a. I. c. se va ocupa prin alegere postul de fiscal comitatens.

Competenții au să și subștearnă rugărilor instruite în sensul articolului de lege I. din anul 1883 președintelui comisiunii candidatoare.

Condițiunile, ce le-a statorit reprezentanța municipiului cu concludul din 29 Septembrie a. c. Nr. 153 pentru postul de fiscal, sunt următoarele:

1. Fiscalul comitatens, care în sensul § lui 8 din statutul organic și sensul decisiunii ministeriale, nu este îndreptățit a fi avocat în cauze private, își are ca oficial comitatens biroul seu în pretoriul comitatens.

2. Afară de leafa sistemisată și banii de locuință i mai cumpet fiscalului comitatens și toate speșele licitate de judecătoria și încassate dela partide pentru lucrul seu din procesele și execuțiunile purtate.

3. Pentru aceasta este datoriu fiscalul a-și acoperi toate speșele, afară de acelea pentru încăldirea și luminarea biroului și pentru ricuisitele de scris la care însă nu se socotesc și tipăriturile (blanchețele).

4. Fiscalul comitatens este datoriu a se ingriji de purisarea și espedarea tuturor actelor procesuale.

Spre scopul acesta i se concede a-și ține personalul necesariu pentru decopiere (mundare) în biroul seu pe speșele și risicul seu.

5. Acelea speșe, care nu se vor putea încassa dela părțile încusate i-se vor rebonifica pe baza licidației din fondul respectiv, sau de partida, pe care a reprezentat-o.

6. Toate dispozițiunile cuprinse în lege, în statute, sau în ordinațiuni cu privire la drepturile și datorițele fiscalului comitatens, nu se abrogă prin regulamentul acesta.

* (Sciri din România). Domnul Maioreșcu este instituit de nou profesor de universitate acuma la București, dândui se catedra pentru filosofie, avută mai înainte la universitatea din Iași.

Domnii Laurianu și Mihailescu sunt denumiți membri în comitetul permanent pentru instrucțiunea publică.

Fortificarea Bucureștilor, despre care se făcu multă vorba anul trecut când cu afacerea generalului Brialmont, acuma s'a pus în lucrare.

* (Dramă familiară.) s'a întemplat în 4 I. c. în Lipsca. În ziua aceasta mai multe dame de acolo au primit epistolă dela doamna Richter locuitoare pe Auenstrasse prin care le face cunoscut, că ea cu bărbatul seu și cu cei doi copii mai mici ai sei se va sinucide. Damele respective la moment au trimis la locuința doamnei Richter. Ușa antișambrei era încuiată. După ce au străbătut cu mare greutate în interiorul locuinței, au aflat în ușa dormitoriului femeia și bărbatul spenzurați; un băiat de 13 ani și altul de 10 ani zăceau morți în paturile lor. De bună samă părinții iau adormit cu morfu și le-a tăiat vinele tinerelor creaturi. După cum se deduce din epistolele rămase sinuciderea acestei familii o au causat'o starea miseră materială, în care se aflau.

* (Dorința unui muribund.) Pe muribundul Diogene l'au întrebat amicii cum ar dori să

fie înmormântat? Țipați-me afară ne îngropat! răspunse. Așa dar la paseri și sălbătăciuni? replicară aceia. Nu la acele, dișe el, căci voi puneți o bătă lângă mine cu care le pot goni din prejurul meu! Dar cum le poți goni rogate, căci atunci nu mai simțeti nimic? Dacă nu simțesc nimic, ce me pot gena pe mine paserile și sălbătăciile.

* (Moarte plătită.) Phocion împreună cu alții, a fost condamnat la moarte, ceialalți au plâns el însă nu. Dela magistrat până la temniță se arăta a fi tot așa de vesel ca și când a fost ales de duce. A fost întrebat: Ce trimite fiului seu? Aceea, răspunsă, că pentru moartea mea să nu-și răsbune asupra nimerui. Trebuind să moară de otravă împreună cu ceialalți condamnați, i a conces unuia dintră amicii sei ca să bîa înainte de el otrava. El a fost cel din urmă dintre condamnați, și gătându-se otrava sdrobită, calăul pentru sdrobire a diș că-i compet 12 drakme, pe cari Phocion i a și plătit prin un amic al seu, care era de față, dicând: „în Athena nici a muri nu este permis gratuit“.

* (Sentință de moarte) a decis Tribunalul din Pécs ca judecătoria criminală în 7 l. c. după cum cetim în „Nemzet,“ asupra lui Dakos Sándor și Borsos Iózsef, locuitori în Pécsvárad, asupra celui dintâiu pentru omor și furt, asupra acestuia pentru omor și pentru complicitate la furt, care sentință se va executa în prima linie asupra lui Borsos Iózsef, și în a doua asupra lui Dakos Sándor și Borsos Iózsef dându-li se ocaziune spre a duce în îndeplinire planul lor infernal croit mai înainte, fiind provăduți cu revolvere au cercetat pivnița lui Kasper Pál și aici au cerut o sticlă de vin. — Kasper Pál n'a voit să le dea. Intrăceca unul dintre ei îl trânteste la pământ și celalalt pe dindărpt l'a pușcat, ear suma de 102 fl. aflată în punga crășmarului o au împărțit-o frățește. Faptul îndelungat a ramas în secret. În timpul acesta unul dintre făptuitori anume Borsos Iózsef, care furase mai înainte a ajuns în temnița fiscalatului din Pécs. Dakos

Sándor, care rămăsese acasă într'una din zile se afla lu câmp cu fata Rapho Eva. Stirninduse în el pofta trupească, a voit să-i facă fetei silă, și în decursul luptei temându-se de eventuala pedepsire ce ar urma asupra lui din această cauză, i a tăiat fetei grumazul cu cuțitul și o a lăsat în câmp unde a și murit. Dakos, vestimintele sângerate le-a ascuns, și după ce s'a aflat trupul fetei omorite a fugit. Lucru natural, el a fost suspiciionat de faptuitor al crimei și a fost curentat și prins de gendarmi la stațiunea călei ferate din Bonyhád. Înaintea judecătoriei cercuale din Pécsvárad și-a mărturisit păcatul și-a spus pe complicele seu precum și omorul săvârșit asupra lui Káșper. A condus pe gendarmi în locuri ascunse și le-a predat obiectele furate și vestimintele sângerate. La prima pertractare Dakos a negat totul, Borsos însă a mărturisit tot ce a făcut. S'a orânduit pertractare nouă, cu care ocaziune Dakos a ramas constant pe lângă negațiunile sale negânduși chiar și propria subscriere. Borsos a spus totul și de astădată. După ascultarea mai multor martori, cari au fost prezenți la ascultarea lui Dakos, precum și cu ocaziunea afărei și predărei vestimentelor sângeroase și obiectelor furate, dar cu deosebire cu luarea în considerare a acelei observări făcute de medical tribunalului de Dr. Visy István că Dakos e un om stricat total, tribunalul a dictat asupra lor pedeapsa cea mai aspră. Dacos Sándor e abia de 25 de ani, tare, pe obrazii lui poartă semnele durității și a selbătăciei. În contra sentinței apărătorii au insinuat recurse.

* (Szűlli), ministrul francez a diș: „Un stat este fericit atunci, când în el domnesc moravuri bune și legi bune. Din nenorocire legătura moravurilor bune și a legilor bune numai atunci se simte necesară, când stricăciunea și în legătură cu aceasta toate abuzurile au ajuns la culme. Întru acest mod se întemplă la noi, la oameni, că cel mai mare rău devine de basa celui mai mare bine“.

Conspectul operațiunilor Institutului de credit și de economii „Albina“ în Sibiu în luna Septembrie 1884.

Intrate.	fl.	cr.
Numeraziul din 31 August 1884	44,480.06	
Depuneri	93,488.44	
Cambii rescumpărate	276,524.95	
Împrumuturi ipotecare și alte împrumuturi	75,308.36	
Interese și provisiuni	17,486.48	
Fondul de pensiuni	40.50	
Monetă vândută	87,367.77	
Conturi curente	66,300.24	
Diverse	2342.84	
	fl. 663,339.64	

Esitate.	fl.	cr.
Depuneri	99,590.54	
Cambii escomptate	276,448.19	
Împrumuturi ipotecare și alte împrumuturi	52,349.86	
Interese pentru depuneri	478.90	
Contribuțiune și competențe	22.21	
Salarie și spese	1,960.66	
Monetă cumpărată	89,581.88	
Conturi curente	83,501.78	
Diverse	679.66	
Saldo în numerariu cu 30 Septembrie 1884	58,725.96	
	fl. 663,339.64	

Sibiu, 30 Septembrie 1884.

Visarion Roman,
director executiv.

Iosif Lissai,
comptabil.

Loterie.

Sâmbătă în 11 Octombrie n. 1884.

Buda: **50 82 60 90 69**

Bursa de Viena și Pesta.

Din 11 Octomvre n. 1884.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	123.—	122.70
Renta de aur ung. de 4%	93.55	93.60
Renta ung. de hârtie	88.90	88.95
Renta de aur austriacă	103.—	103.—
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	96.70	96.50
Galbin	5.78	5.76
Napoleon	9.69	9.68
London (pe polița de trei luni)	122.10	122.—

Nr. 150. [905] 1—3

CONCURS.

Pe basa statutului organic §. 63 combinat cu §. 32 p. 5. și a instrucțiunii votate de sinodul archidiecean la 13/25 Aprilie 1877 Nr. 191 §. 7., prin aceasta se publică concurs pentru îndeplinirea postului vacant de protopresbiter în Tractul Târnavei inferioare.

Fiitorul protopresbiter ca atare, va fi totodată și paroch în locul central al tractului și anume în comuna Cetatea de baltă.

Emolumentele împreunate cu acest post protopresbiteral sunt:

a) Venitele ordinari protopresbiterali, cari stau din ajutorul de stat și din tacele, ce incurg pentru ședulele de cununie, pentru visitarea comunelor tractuali, pentru procesele divorțiali și pentru alte speciale funcțiuni protopresbiterali.

b) Venitele ordinari ale parochiei de clasa a III. din comuna Cetatea de baltă.

La postul acesta pot concurge bărbați apți și bine meritați pe terenul bisericesc și scolar, în special aceia cari după o pregătire cel puțin de VIII clase gimnasiali sau reali cu testimoniu de matritate, au terminat studiile teologice la vreunul din institutetele metropoliei noastre și au susținut cu succes bun esamenul rigoros de calificățiune; sau care după pregătirea indicată mai sus au terminat studiile teologice la vre-un institut ortodocs afară de metropolia noastră, dar apoi au depus esamenul de cualificațiune înaintea comisiei esaminătoare a consistoriului archidiecean.

Pot însă concurge și fără testimonii de cualificațiune profesorii de teologie și preoții chirotoniți înainte de introducerea esamenelor de cualificațiune dacă în celelalte au cualificațiunea prescrișă mai sus.

În mod esecpțional mai pot concurge și fără prescrișă cualificațiune gimnasială acei administratori protopresbiterali, cari din privire la aplicabilitatea lor, la zelul și acurateța manifestată în administrarea proto-

presbiteratului, vor avè dela consistoriul archidiecean (plenariu) specială îndreptățire la acest concurs.

Cei ce voiesc a concurge la acest post au a-și așterne suplicele concursuali la Venerabilul Consistoriu Archidiecean în Sibiu în restimp de 30 zile dela prima publicare a acestui concurs în foia „Telegraful Român,“ alăturând câte o tabelă de cualificațiune, care să conțină date esacte și speciali în următoarele rubrici: numele caracterul (rangul bisericesc) și locuina concurentului; anii etății (anul luna, și ziua nașterei) ștudiile pregătitoare afară de cele teologice (anul locul și categoria acelor); esamenul de maturitate doctorat s. a., studiile pregătitoare teologice (anul și locul acestora și esamenul de cualificațiune); servițele de până acum pe terenul bisericesc și scolar (timpul locul și categoria acelor); în fine cunoscința limbilor și alte reflexiuni. Datele din această tabelă sânt de a se întări cu documente, care să se accludă în original, precum: Carte de botez, testimonii stolastice și de maturitate, testimonii teologice și de cualificațiune, atestate de serviții bisericesci și eventualminte toate altfelu de recomandări.

Deag la 25 Iunie 1884.
Comitetul protopresbiteral al tractului Târnavei inferioare.

Președinte:
Daniil de Tamaș, Iosif B. Crișan,
adstr. pp. notariu.

Nr. 464. [897] 3—3

CONCURS.

Pe basa Statului organic §. 63 combinat cu §. 23 punct 5 și a instrucțiunii votate de sinodul archidiecean la 13/25 Aprilie 1877 Nr. 191 §. 7 prin aceasta se publică concurs pentru îndeplinirea postului vacant de protopresbiter în tractul Branului.

Fiitorul protopresbiter ca atare va fi totodată și paroch în locul central al tractului, în comuna Zărnești ocupând parochia de clasa I.

Emolumentele împreunate cu acest post protopresbiteral sunt:

a) venitele ordinari protopresbiterali, cari stau din ajutorul de stat

și din tacele ce incurg pentru ședulele de cununie, pentru visitarea comunelor tractuale, pentru procesele divorțiali și pentru alte speciale funcțiuni protopresbiterali.

b) venitele ordinari ale parochiei de clasa I din Zărnești.

La postul acesta pot concurge bărbați apți și bine meritați pe terenul bisericesc și scolar în special aceia: cari după o pregătire cel puțin de 8 clase gimnasiale sau reale cu testimoniu de maturitate, au terminat studiile teologice la vreunul din institutetele metropoliei noastre, și au susținut cu succes bun esamenul rigoros de cualificațiune; sau cari după pregătirea indicată mai sus au terminat studiile teologice la vreun institut ortodocs afară de metropolia noastră, dar apoi au depus esamenul de cualificațiune înaintea comisiei esaminătoare a consistoriului archidiecean.

Pot însă concurge și fără testimoniu de cualificațiune profesorii de teologie și preoții chirotoniți înainte de introducerea esamenelor de cualificațiune dacă în celelalte au cualificațiunea prescrișă mai sus.

În mod esecpțional pot concurge și fără prescrișă cualificațiune gimnasială acei administratori protopresbiterali, cari din privire la aplicabilitatea lor, la zelul și acurateța manifestată în administrarea protopresbiteratului; vor avea dela consistoriul archidiecean (plenar) speciala îndreptățire la acest concurs.

Cei ce voiesc a concurge la acest post au a-și așterne suplicele lor concursuali la Venerabilul Consistoriu archidiecean în Sibiu în restimp de 30 de zile dela prima publicare a acestui concurs în foia „Telegraful Român“ alăturând câte o tabelă de cualificațiune, care să conțină date esacte și speciali în următoarele rubrici: numele, caracterul, (rangul bisericesc) și locuina concurentului; anii etății (anul, luna și ziua născerei); studiile pregătitoare afară de cele teologice (anul, locul și categoria acelor); esamenul de maturitate, doctorat și altele, studiile pregătitoare teologice (anul și locul acestora și esamenul de cualificațiune); servițiile de până acum pe terenul bi-

sericesc și scolar, (timpul locul și categoria acelor); în fine cunoscința limbilor și alte reflexiuni. Datele din această tabelă sunt a se întări cu documente, cari să se accludă în original, precum carte de botez testimonii scolastice și de maturitate, testimonii teologice și de cualificațiune, atestate de serviții bisericesti și eventualminte toate altfelu de recomandări.

Zărnești în 2 Septembrie 1884.

Comitetul protopresbiteral al tractului Branului.

Președinte: Traian Meșian,
adm. protop.

Notariu:

Nicolau Garoiu.

Nr. 2123. [904] 2—3

Publicațiune.

Duminecă în 26 Octomvre a. c. se va esarînda dreptul de cărcumărit în comuna **Tilișca** pe timp de **trei ani** și anume: din **1 Ianuarie 1885** până în **31 Decembre 1887**, prin licațiune publică în cancelaria comunei Tilișca.

Licațiunea se va începe la 2 oare după ameași.

Prețul strigărei este **1851 fl. 50 cr. pe an.**

Vadiul va fi de **10%**. Oferte corespundătoare prescrișelor se primesc la primăria comunală în Tilișca numai până în **25 Octomvre seara la 6 oare.**

Condițiunile detaiate se pot afla la subscrișul precum și la primăria comunală din Tilișca.

Seliște în 7 Octomvre, 1884.

Pretorele cercuale.

Nr. 4737 civ. 1884. [903] 3—3

Publicațiune.

Tribunalul din Elisabetopole aduce la cunoscința publică, că terminul de pertractare pentru concessibilitatea comasării hotărului comunei **Bernád** s'a statorit pe **diua de 26 Novembre 1884 st. n. dimineața la 9 oare** în comuna **Bernád** la locuina judei comunal, la care pertractare prin aceasta se citează toți posesorii comunei cu aceea, că cei neprezenți se vor considera ca învoșiți cu comasarea, — și că esemplariul I. al cererei îl pot privi la numitul tribunal.

Pertractarea o va ținea judele reg. Nicolau Székely.

Din ședința tribunalului reg. 'al Elisabetopolei, ținută la 29 Septembrie 1884.

Nagy Lajos,
președinte.

Butak,
notariu.